

още презъ день-тъ, — той речи сега така на войници-тъ си: „До сега нападвахмы по-много-то нощемъ, за да испждемъ Турцы-тъ отъ насъ; днесъ ще ударимъ на тѣхъ въ срѣдь пладнѣ, за да небы можалъ да ни ся искачи нито единъ отъ раѣць-тъ, ако е възможно.“ Следъ тая думы удари напредъ на юришь, разби Турцы-тъ съвършено и обърна ги въ бѣгство. И задъ единъ трънъ уловихъ и самый-тъ паша, кой-то още като бѣгаше бѣхъ му взѣли Сърби-тъ чалма-тъ и шаль-тъ (тарабулусъ-тъ); нъ Милошъ му ги после пакъ върна, — почерни го подъ чедъръ-тъ ся съ едно кафе и единъ чибукъ, дарува го съ единъ конь, едно джубе и 500 гроша за харчь, пакъ го после проводи при Куршида везиръ-тъ Босненскій. Али-паша каза сега на Милоша, че ако несмѣсва въ бой-тъ си нѣкожъ странъ сила, несумнено ще стане князь и господаръ на тая земя (Сърбія).

И извѣстно е, че можеше тая земя (освѣнь че предварително) да ся помисли вече като освобождена. Милошъ направи единъ такъвъ военный походъ, кой-то можаше да ся мѣри съ всички оныя, что сж ся нѣкогда случавали въ Сърбіѣ. Ненадѣйность-та, съ кожъ-то ся той при Палекъ появи, претѣжно-то держание, спорѣдъ кое-то той надви оныя много по-силны отъ него Турцы на брѣгъ-тъ Любичъ, до край одържано-то насъртаніе на Пожаревецкій обкопъ; всички тая сж сѣ за помень достойни за най-новъ-тъ исторіѣ сѣрбскѣ!

Нъ и пакъ небѣше всичко довольно довършено. Още е изново побѣдявала сега оная сила, коя-то стояше подъ силны чедѣры, нъ и